

The background of the poster is a deep space scene with a starry sky and a large, glowing ring of light, possibly a planet's ring or a distant galaxy. In the foreground, a sharp, snow-capped mountain peak rises from a swirling, blue and white cloud-like surface. The overall color palette is dominated by deep blues, oranges, and whites.

NICHOLAS
BINGE
NA VRCHOL

JEDINÁ CESTA VEN
VEDE NAHORU

SCI-FI THRILLER

NA VRCHOL

Copyright © 2023 by Nick Binge Ltd.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Julie Tesla, 2023

Cover © Agave Könyvek, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3912-7 (pdf)

NA VRCHOL

NICHOLAS BINGE

přeložila Julie Tesla

FOBOS

Pro Oskara, který mě naučil neustále šplhat dál.

Opouštím Sisyfa na úpatí hory! Člověk vždycky nachází své břímkě. Avšak Sisyfos nám vřtěpuje vyšří věřnost, jeř popírá bohy a zvedá balvany. I on soudí, ře vře je v pořádku. Ten vesmír, jenř napřířřě už nemá řádného pána, mu nepřipadá ani neplodný, ani marný. Každé zrnko toho kamene, každý nerostný záblesk hory zahlcené noci samy o sobě vytvářejí nějaký svět. Samo snaření dostat se na vrchol stačí zaplnit lidské srdce. Musíme si představit, ře Sisyfos je řřasten.

Albert Camus, *Mýtus o Sisyfovi*
přelořila Dagmar Steinová

Předmluva

Můj bratr zmizel před devětadvaceti lety. Nestalo se to v nějaký konkrétní den, a dokonce ani v konkrétní měsíc. Bylo to pomalé odplouvání – uvědomění, které se ve mně šířilo jako jed, tříska někde vzadu v mém mozku.

V roce 1990 zmeškal rodinné Vánoce, neposlal žádnou zprávu ani vysvětlení. Prostě se neukázal.

Tehdy mě to nijak zvlášť nepřekvapilo. To byl zkrátka on: Harold Tunmore, uznávaný vědec a renesanční člověk. Vždycky se našel nějaký daleký objev, nějaká skrytá nit, za kterou musel zatáhnout a která měla přednost před ostatními lidmi. Nikdy jsem ten jeho zápal pro neznámo moc nechápal, ale za ta léta jsem se ho naučil tolerovat. Zkrátka se na něj nedalo spolehnout. Žil s hlavou vysoko v oblacích.

Musím ale říct, že během pěti nebo šesti let předtím se to s ním začalo zlepšovat – vžil se do role strýce mojí dcery Harriet, začal se účastnit narozeninových oslav a různých svátků a pokaždé ze svých cest přivezl nějaké podivné exotické cetky. K velkému zděšení mojí ženy přicházel neohlášeně a bral Harriet na divoké výlety, kdy spolu objevovali skotské lesy a tábořili u jezera. Nejsem si jistý, co v něm tu změnu vyvolalo, ale rozhodně jsem ji vítal. Bylo příjemné ho po tolika letech absencí a výmluv vídat častěji.

Možná mě tudíž nemělo šokovat, když Harriet jednou na Štědrý den odmítla vyjít ze svého pokoje, dokud Harold

nedorazí. Bylo jí teprve čtrnáct, pořád byla ještě dost mladá na to, aby u lidí doufala v to nejlepší. Já jsem to naopak čekal. Zní to hrozně, ale říkal jsem si, jak dlouho bude trvat, než nás zklame.

První dopis jsem od něj dostal koncem února a další dva pak na jaře. Byly adresované Harriet, ale po přečtení mi je dala, abych se na ně podíval. Nejdřív jsem si myslel, že to musí být nějaký vtip. Jejich obsah byl tak bizarní, tak absurdní a nepravděpodobný. Teď už vím, že to bylo jen moje zbožné přání.

Nebyly uspořádané chronologicky, jeden po druhém. Všechny obsahovaly podobné motivy, ale rozptýlené tak, že jsem se v nich nedokázal vyznat. Později mě napadlo, že by mohlo jít o nějaký kód, skrytý význam zasazený do fantazie, který jsme měli nějak rozluštit. Netušil jsem, co čekal, že s nimi Harriet udělá. Nestydím se říct, že jsem postrádal bratrův intelekt. V tom se mu nedokázal rovnat nikdo. Když jsme dopisy ukázali mojí sestře Poppy, jen pokrčila rameny a řekla: „Nech to být, Bene. Je to bludiště se samými slepými uličkami. Já jsem se ho přestala snažit pochopit už před lety.“

Nikdy se nevrátil. Už nikdy nekontaktoval ani mě, ani nikoho jiného.

Čekal jsem, vroucně doufal v nějaké znamení, představoval si, že je zkratka někde ve světě, odkrývá vykopávky a objevuje velké věci. Postupem času jsem se přistihl, že ho aktivně hledám. Nejdřív jsem telefonoval starým přátelům. Pak jsem objížděl univerzity, na kterých učil. A celou tu dobu ve mně rostl strach, bublající někde pod povrchem. Sám sebe jsem přesvědčoval, že to není nic neobvyklého. Že tohle prostě dělá.

Po dvou letech pátrání jsem nezjistil vůbec nic. Bylo to na-prosto frustrující. Týdny jsem telefonoval s policií a s laboratořemi, kde prováděl výzkumy. O víkendech jsem navštěvoval staré známé a kolegy, a abych to celé urychlil, využíval jsem konexe ze svojí advokátní praxe. Na Harrietino naléhání jsem udělal všechno, co bylo v mých silách, abych zjistil, kam se mohl podít.

Nenašel jsem ale jedinou stopu.

Sebemenší náznak. Ani tu nejnepatrnější informaci. Jako by se v zimě roku 1990 zkrátka vypařil.

Zůstaly mi jen ty tři poslední dopisy, teď už řádně pomačkané a se skvrnami od kávy. Celé týdny jsme je s Harriet studovali, pozdě večer a pak zase brzo ráno jsme nad nimi seděli u kuchyňského stolu a s každým dalším přečtením nám dávaly čím dál menší smysl.

Léta plynula a moje žena sledovala, jak otec s dcerou ztrácí naději. Na podzim roku 1998 jsme ho s Poppy nechali oficiálně prohlásit za mrtvého.

Je zvláštní, které vzpomínky s vámi zůstanou. Dodnes se vidím, jak sedím v zahradě před kaplí ponořený do myšlenek. Na kůži mě štípal ranní mráz, a tak jsem si přitáhl bundu těsněji k tělu. Byl listopad. Za dva dny jsem měl mít smuteční řeč na Haroldově pohřbu a zatím jsem neměl napsanou ani čárku.

I když jsem nikdy nebyl na emotivní texty – mnohem bližší je mi sepisování soudních výpovědí a obsílek –, chtěl jsem napsat něco, čím uctím jeho památku i vzpomínky, které nám po něm zůstaly. Jenže pokaždé, když jsem se chopil pera a hleděl na papír, měl jsem najednou v hlavě úplně prázdnou. A čím déle jsem čekal, tím vyčítavěji na mě stránky zíraly zpátky.

Pravda je taková, že jsem svého bratra vlastně nikdy pořádně neznal.

Kromě těch pár posledních let před jeho zmizením jsem se s ním skoro nevidal. Léta mezi dvacítkou a třicítkou strávil studiem medicíny a ve třiceti se stal chirurgem. Byl neustále zaneprázdňený, neustále žádaný. Když jsem se s ním pokusil spojit, vylouval se a sliboval, že se zastaví později. I potom co medicínu opustil – z důvodů, které mi nikdy nesvěřil –, byl vždycky někde jinde, buď zkoumal skalní útvary v Jižní Americe, nebo pracoval na matematických důkazech v Indii. Život, který žil, byl tomu

mému tak vzdálený, že mi připadal jako jiný svět, do kterého jsem nikdy neměl přístup.

Jako chlapec byl neohrabaný, tichý a neustále zamyšlený. Jeho první učitelé si mysleli, že je hloupý. Malá kulatá tvářička vypadala permanentně soustředěně zamračená, jako by ho všechno, na co se podívá, mátl. Se sestrou jsme byli přesvědčení, že má v hlavě něco rozbitého. Všichni jsme se pletli. Zkrátka jen vnímal svět jinak než my ostatní. Tam, kde my jsme přijímali předpoklady, on spatřoval možnosti. U toho, co nám přišlo jasné, viděl on nejistotu. A tam, kde jsme my byli zmatení, si on vytvářel podivné souvislosti a nepravděpodobné spojitosti.

Z myšlenek mě v zahradě vyrušila Poppy, která se posadila vedle mě. V ruce držela lahev červeného a dva plastové kelímky. Nějakou chvíli nic neřekla, jen vedle mě seděla a hleděla na hřbitov, kde stál jeho kenotaf.

„Nevím, jestli to zvládnu,“ zašeptal jsem jí.

„Nikdo jiný není, Bene,“ odpověděla a položila mi ruku na rameno. „Nikdo ho neznal – ne doopravdy. Jenom my. Možná by bylo dobré zapsat si ty vzpomínky, které *máme*. Ty, které si jasně pamatujeme. Z doby, kdy jsme vyrůstali a on byl ještě malý.“

Pokrčil jsem rameny. „Nikdy se mnou moc nemluvil, Pops. I když byl na návštěvě za Harriet, pokaždé byl ztracený v těch svých vlastních malých světech.“ Ztěžka jsem polkl. „Myslím, že jsem pro něj byl moc nudný.“

Zasmála se a objala mě kolem ramen. Proti své vůli, navzdory tomu okamžiku jsem ucítil, jak mi cukají koutky.

„Moje nejjasnější vzpomínka na něj,“ prohlásila, „je u kuchyňského stolu ve Francii, když jsme tam byli na prázdninách. Kolik nám mohlo být? Osm, devět? A jemu maximálně šest.“

„V Nice?“

„Ano, ano. Je to jenom drobná vzpomínka, taková hloupost. Táta přinesl k snídani pečivo z pekárny a my dva jsme se do něj

pustili, cpali jsme do sebe croissanty a Harold na ten svůj... jenom zíral. A pak ho začal trhat.“

„Bože, jasně, už si vzpomínám. Nic z něj nesnědl.“

„Ne, jenom ho roztrhal asi na dvacet stejně velkých kousíčků a pak je začal na stole skládat do různých geometrických tvarů. Strávil tím hodinu a půl. Vždycky jsem ho měla za hrozného cvoka.“

Zasmál jsem se. „Byl to hrozný cvok. S mámou jsme si vždycky dělali legraci, že do třiceti dostane Nobelovku, a když mu bylo osmnáct, už to nebyl vtip. Bral jsem to spíš jako jistotu, víš?“ Napil jsem se vína. „A to, jak se na člověka díval.“

„Bože, ten jeho pohled.“ Dramaticky si položila ruku na čelo. „Pamatuješ?“

„Na to se nedá zapomenout. Jako by se tě snažil prokouknout skrz naskrz. Díval se tak na celý svět.“

Přikývla. „Jako by byl na slupce vesmíru napsaný nějaký návod k použití, který dokáže přecíst jenom on, když se bude dost soustředit.“

Chvilí jsme tam seděli a mě zalilo příjemné, měkké teplo milých vzpomínek. Poppy mi po pár uklidňujících sklenkách vína pomohla napsat smuteční řeč, kterou jsem pronesl na malém, pochmurném obřadu. Většina přítomných mého bratra znala jen podle jména.

Nikdy jsem na svého bratra nezapomněl, naučil jsem se na něj ale nemyslet. Trvalo mi asi deset let, než jsem se s jeho smrtí doopravdy smířil, až jsem si jí nakonec začal být stoprocentně jistý, i kdyby jen kvůli udržení zdravého rozumu.

A potom, před devíti měsíci, mi zničehonic zavolal kamarád Mikey. Náš rozhovor nemohl být delší než pět minut, a přesto se mi nesmazatelně vryl do paměti.

„Zdravím, mluvím s Benem Tunmorem?“

„U telefonu.“

„Tady Mike Hart. Však víš, Mikey z King's.“

„Mikey? Kristepane, vážně jsi to ty? To už je ale sakra dlouho. Celou věčnost! Jak se máš, chlape?“

„Fajn. Jo, fajn. Poslouchej, rád bych si někdy pořádně popovídál, vážně, ale musím ti něco říct.“

„Jasně.“ Neuniklo mi, jak napjatě zní.

„Zrovna jsem byl v Nemocnici u svaté Brigity.“

„Aha.“ Svrástil jsem obočí. „Kde to je?“

Na moment zaváhal. „V Surrey. Nebo vlastně spíš v Epsomu. Je to... no, hele, je to psychiatrická léčebna. Ústav pro duševně choré, víš? Dlouhodobá péče pro blázný. Ide o to, že... tam celkem často jezdím za svojí babičkou.“

„Mikey... o co jde?“

„Nejdřív jsem si myslel, že se pletu, ale vybavuju si, jak jsem u tebe jednou byl o prázdninách na návštěvě u jezer a, no, on s námi strávil kus léta. Na někoho takového se nezapomíná ani po tolika letech. Měl takový ten pohled, způsob, jakým se na tebe díval, jako by se snažil na něco přijít. Pak jsem si ale vzpomněl, jak mi Toby říkal, že před lety umřel.“

Pevně jsem sevřel telefon. „O čem to sakra mluvíš?“

„O tvém bratrovi, Bene. Je tady. Jsem si jistý. Ten pohled bych poznal kdekoliv.“

Cesta z Windermere do Surrey mi zabrala asi šest hodin, i když to klidně mohlo být deset let nebo i celá éra lidských dějin. Hlavou se mi honilo tolik otázek, že jsem nevěděl, kde začít. Nedokázal jsem se soustředit na nic kromě jedné hlavní myšlenky: *Dokud ho neuvidíš, s ničím nepočítej. Kdyby žil, bylo by mu sedmdesát a nejspíš by byl k nepoznání. S největší pravděpodobností to bude omyl. Mikey Harolda neviděl od dětství.*

Opakoval jsem si to pořád dokola, jako mantru.

Jak jsem se blížil, vynořila se na obzoru viktoriánská architektura Nemocnice u svaté Brigity – klenutá kamenná okna

a špičaté věžičky. Od Mikeyho jsem věděl, že převážná část nemocnice je v havarijním stavu a teď už se využívají jen dvě z původních budov, ve kterých je umístěných celkem pětapadesát pacientů.

Když jsem vystoupil z auta, zvedlo se přede mnou průčelí budovy a přivítal mě mrazivý vítr a lezavý chlad. Zachumlal jsem se do kabátu a čepice, ale zimu z kostí to nevyhnalo.

Musel jsem zatlačit do kovaných vrat, která byla sice zavřená, ale odemčená. Byla vysoká několik metrů a hrozivě se nade mnou tyčila. Jakmile jsem jimi prošel, zvedl se vítr a hlasitě je zabouchl. Travnatým nádvořím se rozlehlo kovové zařinčení.

Ohlédl jsem se na ulici za sebou. Silnice byla až na moje staré auto úplně prázdná. Sklopil jsem hlavu a vydal se vpřed. Jediným zvukem široko daleko bylo křupání mých bot na šťerkové cestě.

Zaklepal jsem na dveře. Objevila se v nich malá zamračená sestra.

„Můžu vám nějak pomoci?“

„Přišel jsem za pacientem.“

Zamračila se ještě víc. „Nikdy jsem vás tu neviděla. Nechodí sem nikdo, kdo tu ještě nebyl. Nemáme žádné nové pacienty, všichni jsou tu už desítky let.“

Přikývl jsem. „Jsem si toho vědom, ale myslím si, že uvnitř někoho znám. Někoho, o kom jsem nevěděl, že tu je.“

„Jak se jmenujete?“

„Benjamin Tunmore.“

„A jak se jmenuje ten váš známý?“

„Harold Tunmore.“

Rty se jí stáhly do malého kroužku a očima sjela k mým nohám a zase zpátky nahoru. „Nikdy jsem to jméno neslyšela.“ Chtěla zabouchnout, ale já jsem vykročil dopředu a strčil nohu do velkých dřevěných dveří a ty se o ni zastavily.

„Poslechněte –“ začala sestra.

„Prosím.“ Položil jsem ruku na rám. „Prosím, mám spolehlivou informaci, že by tu můj bratr mohl být. Neviděl jsem ho skoro třicet let.“ A protože to vypadalo, že vyžaduje ještě nějaké závěrečné zdůraznění, dodal jsem: „Prosím.“

Stiskla rty a oči jí těkaly doleva a doprava. „Dobře. Ale bez mého svolení na žádného z mých pacientů nepromluvíte. Máme tu křehký ekosystém. Vyvážený. Může ho narušit spousta věcí.“ Ukázala na mě prstem. „Dívat se. Nemluvit.“

Přikývl jsem a následoval ji kamennou chodbou. Z podlahy se začalo linout teplo a chlad rychle ustoupil.

Stěny lemovaly obrazy zakladatelů ústavu ve zdobených zlatých rámech. Ani jeden z nich se neusmíval. Slyšel jsem praskání ohně a jemné cinkání klavíru. Sundal jsem si kabát a šel za sestrou do velké společenské místnosti s asi dvaceti lidmi rozestými po celém prostoru.

Většina jich seděla nebo stála mlčky, a buď zírala do prázdna, nebo hleděla z vysokých oken na mlhu převalující se nad studenými poli. U klavíru seděla postarší dáma – hrála pomalu, ale příjemně – a poblíž krbu se ozývalo šustění novin, jak několik mužů listovalo stránkami.

„Vidíte?“ řekla sestra hlasem, při kterém jsem málem nadskočil. „Křehký ekosystém. Počkejte tady, musím si promluvit s vedoucí.“

Když jsem očima přelétl několik starších obyvatel, všiml jsem si, že jsou všichni sami. Ať už hleděli ven na větrem bičované stromy, nebo tiše seděli na jednom z plyšových viktoriánských divanů, nikdo s nikým nemluvil a vypadalo to, že přítomnost ostatních vůbec neberou na vědomí. Sevřel mě pocit tísně. Připadalo mi to jako domov pro ztracené duše, pro duchy, kteří nemají kam jinam jít.

A pak jsem ho uviděl.

V rohu místnosti, ve velkém červeném křesle za vysokým mahagonovým stolem seděl starší muž. Se zvláštním zaujetím hleděl na rozestavenou, ale nerozehranou šachovou partii. S bušícím

srdcem jsem udělal pár kroků blíž a on zvedl hlavu a podíval se mi do očí.

V tu chvíli jsem si uvědomil, že se Mikey spletl. Ne ohledně mého bratra – ne, rozhodně to byl Harold –, ale ohledně jeho typického pohledu. Nebyl to pohled, který jsem znal. Jeho oči byly jiné, jako by mu uvnitř někdo něco vzal nebo vyměnil.

Rychle jsem k němu došel a snažil se mluvit klidně a potichu. Navzdory vzrušení jsem ucítil zvláštní úzkost. Pocit, že něco není v pořádku.

„Harry!“ Nespouštěl ze mě oči. „Harry, to jsem já. Harry, ty jsi živý!“

Sevřel rty, jako by přemýšlel o slově, o kterém neví, jak ho říct. Napjatě jsem čekal. Když konečně promluvil, řekl:

„Jsou mravenci živí?“

Zamrkal jsem. „Cože?“

„Je to otázka definice, že?“ Hlas měl drsný a chraplavý. „Otázka sémantiky. Na samotném faktu to ale *nic nemění*.“

„No...“ Neměl jsem ponětí, o čem to mluví. „Ne, asi ne.“

„Je moře živé?“ Zadíval se na mě se slzami v hnědých očích.

„Já nevím, Harolde.“

Vzdychl – byl to hluboký, unavený, vyčerpávající vzdech, se kterým jako by z něj vyprchala celá jeho podstata.

„Ani já, Bene.“ Zavrtěl hlavou. „Ani já.“

Při vyslovení mého jména se mi srdce znovu rozbušilo. Ví, kdo jsem, stačí ho odtamtud jen dostat. Dostat ho zpátky domů, kde se o něj postaráme. Pak jsem si všiml jeho pravé ruky: chyběly mu tři prsty, zůstal mu jen palec a ukazováček.

„Pane Tunmore,“ rozlehl se místností čísi hlas. Otočil jsem se a uviděl, že vedle té první, malé sestry stojí mnohem vyšší, vyhublejší žena. V ruce držela psací podložku, která vypadala skoro stejně tvrdě jako ona sama. „Můžeme si promluvit?“

Otočil jsem se zpátky k Haroldovi. Šla mi z toho všeho hlava kolem. Bylo těžké ho po tolika letech zase opustit, i když jen na chvíli.

„Budu támhle, ano? Budu hned ve vedlejší místnosti, za moment jsem zpátky.“

Ignoroval mě a otočil hlavu k šachovým figurkám. Štíhlá dáma mě gestem pozvala do kanceláře a ukázala mi, abych se posadil. Místnost s bílými stěnami byla v naprostém nesouladu se zbytkem budovy – nebýt hry na klavír, která se sem nesla, nevěřil bych, že jsem na stejném místě.

„Jsem doktorka Strannerová.“ Naklonila se dopředu a zahleděla se na mě přes špičku nosu. „Co vás sem přivádí?“

„To byl můj bratr.“ Ukázal jsem směrem k velké místnosti, kterou jsme před chvílí opustili. „Ten, s kým jsem mluvil. Harold Tunmore. Je nezvěstný už skoro třicet let. Myslel jsem, že je mrtvý.“

Zvedla obočí. „Opravdu? Je to jeden z našich nejstarších pacientů, co se týče délky pobytu. Nikomu se nikdy nepodařilo vy pátrat jeho rodinu.“

„No, já jsem jeho rodina. Jeho bratr. Jsem tady a můžu ho vzít rovnou domů.“

Doktorka Strannerová svraštila obočí. „Rozhodně vidím jistou podobu, ale nejsem si jistá, jestli to bude možné, pane Tunmore. Vyžaduje *spoustu* péče. Víc, než jste mu bez pomoci na plný úvazek pravděpodobně schopný poskytnout.“

„Co s ním je?“

„Projevuje se u něj široká škála poruch s paranoidními bludy. Často bývá neklidný a občas agresivní. Někdy přestane úplně komunikovat. Mohl byste se vrátit s nějakou dokumentací, která by váš vztah dokazovala?“ Nedůvěřivě zúžila oči. „Nějaké fotky nebo možná staré doklady. Důkazy dřívějších kontaktů. Potom s vámi budu moci projít jeho složku. Zabere to... čas.“

Můj bratr na tom nebyl dobře. Během celého svého pobytu u svaté Brigity trpěl schizofrenními epizodami a záchvaty intenzivní psychózy, kdy si byl jistý, že ho někdo nebo něco sleduje nebo ovládá.

Rozhodl jsem se, že následujících pár týdnů zůstanu v Epso-mu. Bylo mi sedmasedmdesát a byl jsem dávno v důchodu, takže jsem si ten luxus mohl dovolit a krátkodobý pronájem nebyl zas tak drahý. Zavolał jsem Poppy, ale byla zrovna na dovolené ve Státech. Dohodli jsme se, že Haroldovi zůstanu nablízku, dokud sem nedorazí a nedohodneme se, co uděláme.

Chodil jsem za ním každý den a on mě bezpečně poznával, ale evidentně neměl sebemenší zájem odpovídat mi na jakékoliv otázky. Prsty měl očividně amputované a později jsem se dozvěděl, že má po celém hrudníku hluboké jizvy. Mohl jsem se ho ale tisíckrát ptát, co se stalo – když nechtěl odpovědět, prostě zarytě mlčel. Ve chvílích, kdy se mi s ním dařilo udržet konverzaci, jsem nechápal, o čem mluví. Ještě několikrát se zmínil o mravencích a často mluvil o chobotnicích.

Hráli jsme šachy a on projevoval horlivé nadšení při rozestavování figurek. Ruce se mu obratně pohybovaly, to, že mu chyběly prsty, mu nijak nevadilo, a očima lačně přejížděl po šachovnici, zatímco každou figurku pečlivě stavěl na správné místo. Jakmile ale byla šachovnice připravená, zastavil se. Bylo to, jako by někdo zhasl světlo. Jen se opřel na židli a zíral.

„Budeme hrát?“ zeptal jsem se. Na to pokrčil rameny nebo zamumlal *fajn*. Potom mě pokaždé nemilosrdně rozdrtil a celou dobu se tvářil dokonale znuděně.

„Nevypadá to, že bys přišel o rozum,“ zažertoval jsem, když mě jednou porazil asi během šesti tahů.

„To s tím nemá nic společného. Vůbec nic. Celé to bylo *připravené*, chápeš? Všechno to bylo *připravené*.“

Během druhého týdne jsem měl tu smůlu vidět jednu z jeho psychotických epizod. Roztřásl se, jako by mu byla neutišitelná zima, a mumlal: „Oni nevidí, co to dělá. To je ten problém. To je to *odpojení*. Nevidí, co to dělá s *mravenci*.“

Snažil jsem se ho uklidnit, ale mumlání se změnilo v křik a křik v ječení, při kterém vyskočil na nohy.

„Oni nevidí, co to dělá s mravenci!“

Sledoval jsem, jak ho sestry pomocí injekční stříkačky s dlouhou tenkou jehlou zklidňují a vedou chodbou do jeho pokoje. V naději, že jim budu nějak užitečný, jsem šel za nimi.

V jeho pokoji jsem ještě nebyl. Byl skromně zařízený, s jednou nemocniční postelí a kytkami na parapetu. Nebyl ošklivý, působil ale chladně – chybělo v něm cokoliv osobního. Poté co ho sestry uspaly, jsem u něj zůstal sedět.

V místnosti byla jediná věc patřící přímo jemu: malá kožená aktovka v rohu. Sestry mi řekly, že ji měl u sebe už od začátku a že se pokaždé rozrušil, když se mu ji někdo pokusil vzít. Po několikahodinovém sezení mě přemohla zvědavost a otevřel jsem ji. Obsahovala tři věci: řezbu z kostky mýdla, výtisk *Bouře* a tlustý, volně svázaný stoh papírů.

Nahrubo vyrobená řezba vypadala jako postava matky a chlapce – nebylo to žádné působivé umělecké dílo, spíš to vypadalo jako něco vytvořeného narychlo a bez většího citu pro techniku.

Výtisk *Bouře* byl zjevně mnohokrát čtený, stránky zkroucené a přehnuté, s obtisknutými prsty a skvrnami od bláta.

Text uvnitř byl nedotčený až na jedinou stránku na konci druhého výjevu prvního dějství, kdy Prospero říká Arielovi:

Budeš tak svoboden, jak vítr po horách,
jen teď podrobně konej každou částku
mých nařízení.

Tyto tři řádky byly zvýrazněné, podtržené a několikrát zakroužkované. Skoro celý zbytek stránky byl kvůli tomu nečitelný, jen tato pasáž jasně, výrazně vyčnívala.

Když jsem otevřel svázané papíry, rozbušilo se mi srdce. Cítil jsem, jak mi tepe do žeber. První stránka začínala slovy *Má nejdražší Harriet*, a když jsem je prolistoval, uvědomil jsem si, že jsou to všechno dopisy a všechny jsou adresované mojí dceři.

Zkontroloval jsem data – můj bratr byl naštěstí na označování a popisky puntičkář – a všiml jsem si, že jsou z roku 1991. Byly to dopisy navazující na ty tři, které poslal před všemi těmi lety.

Byly to stovky stran.

Chtěl jsem je vzít domů, ale jakmile jsem je sbalil do tašky, Harold sebou trhl. Ztuhl jsem. Připadal jsem si jako zloděj, jako bych tím, že jsem vešel do jeho pokoje a otevřel aktovku, zradil nějakou nevyřčenou důvěru.

„Bene,“ zašeptal. Došel jsem k jeho posteli. Oči měl přivřené, obličej bledý a pohublý. „Nedokázal jsem to. Snažil jsem se, ale... neměl jsem sílu.“

Naklonil jsem se k němu a on vzal moji ruku do svojí – byla studená a lepkavá. „Všechno je v pořádku, Harry. Jsem tady.“ Už dávno jsem se přestal snažit pochopit, co mi říká. Tolik našich rozhovorů vyšlo naprázdno. Zjistil jsem, že jediné, co chce nebo možná potřebuje, je útěcha a uklidnění. „Všechno je v pořádku.“

„Chtěla, abych se o ně podělil. Tehdy před lety. Jenže já jsem nemohl. Chtěla, abych...“ Zamračil se, jako by ho něco zabolelo. Evidentně věděl, že ty dopisy mám. Ať už se z mého bratra stalo cokoliv, nebyl to žádný idiot.

„Neboj se, Harry,“ řekl jsem mu. „Dám na ně pozor.“

Jeho obličej ztvrdl, rysy mu ztuhly v kámen. „Nikdo si je nesmí přečíst.“ Hlas měl tichý a naléhavý a ruku mi tiskl tak silně, až mu zbělely klouby. „Kdybychom se dozvěděli, *co jsme...* kdyby se kdokoliv...“ Slova se utopila v záchvatu kašle a chrčení. Zůstal jsem u něj, s rukou v jeho dlani. Jakmile ho ale kašel přešel, znovu usnul. I když spal, dalo mi zabrat vymanit se z jeho sevření. A i ve spánku měl čelo pořád sraštěné soustředěním.

S povzdechem jsem ho nechal a odešel, rozhodnutý se hned ráno zase vrátit.

Ve svém pokoji jsem se pak pod blikající stolní lampou začel do dopisů. Byly staré a křehké, jako by byly namočené a potom

vysušené. Podobaly se těm třem dalším, kterými jsem byl před lety tak posedlý. Některé byly napsané předtím, jiné potom, ale dohromady nepopíratelně tvořily určitý příběh. Měl jsem pocit, že jsem se vrátil v čase, do těch temných večerů, kdy jsem se nořil do jeho slov a snažil se odhalit něco, co mi uniklo. Nebo co jsem neměl vidět.

Na druhý den ráno mi zavolali od svaté Brigity. Když na to teď vzpomínám, vůbec mi to nepřipadá, jako bych přijímal telefonát. Nevybavuju si, že bych slyšel, jak mi ty události popisovali. Dokážu si ten incident jen představit, jako bych byl u toho.

Můj bratr v noci utekl ze svého pokoje a pomocí klíče, který si obstaral, se dostal do kuchyně. Žádná ze sester nevěděla, odkud ho vzal, protože všechny svůj klíč měly – jen jedna si matně vzpomínala, že se jeden klíč od kuchyně ztratil asi před deseti lety.

Podle soudních lékařů vypáčil víko od sudu s olejem na zapalování starých petrolejových hořáků. Polil si s ním oblečení a pomocí dlouhé zápalky z kuchyně se zapálil.

Tu noc jsem sice plakal, ale moje slzy mi nepřipadaly opravdové. Byly otupené časem a vzdálené šokem. Pravdou bylo, že jsem truchlil pro člověka, kterého jsem pohřbil už před lety.

Nedokážu si jeho smrt nevyčítat. Před mým příjezdem si skoro třicet let žil svoji tichou, i když bouřlivou existenci. Poppy se mě snaží přesvědčit, že jsem mu možná pomohl k jakémusi osvobození. Možná se i on pohřbil už dávno před svojí skutečnou smrtí a s předanými dopisy – jeho zpovědí – mohl konečně odejít.

Ty dopisy jsem četl snad stokrát. Příběh, který vypráví, je těžko uvěřitelný a nemůžu potvrdit jeho věrohodnost. Některá jména sedí. Někteří lidé, které v něm zmiňuje, skutečně žili. O jiných neexistují žádné záznamy. K událostem, o kterých vypráví, se nebudu vyjadřovat. Nebudu je pro vás shrnovat – chybí mi k tomu odbornost a vědecké znalosti. To, co se mu stalo, se vymyká mému chápání, a já to dokážu akceptovat.

Kontaktoval jsem Poppyina manžela Jeremyho. Vlastní malé nezávislé nakladatelství kousek od Oxfordu. Nebylo třeba žádného velkého přesvědčování – to, co byla původně laskavost pro mě a Poppy, brzy přerostlo v něco většího. Během pár měsíců mi pomohl dát dohromady celý obsah dopisů, jak původních tří, tak těch následujících. Všichni jsme se shodli na tom, že má veřejnost právo se o tom dozvědět.

Možná byl můj bratr zkrátka jen blázen. Možná ho jeho práce přivedla k šílenství a tyto dopisy nebyly ničím jiným než posledním blouzněním pomatence.

Možná je v nich ale i zrnko pravdy.

Jestliže je totiž to, co v nich tvrdí, *skutečně* pravda, jestliže se opravdu odehrál byt i jen zlomek toho, o čem vypráví, mohly by to být ty nejdůležitější dopisy, jaké kdy budete číst.

Benjamin Tunmore, Windermere

červenec 2020

Úterý, 22. ledna 1991

Večer

[—]*

Má nejdražší Harriet,
odpusť mi, Otče, neboť jsem zhřešil.

Pamatuješ si ta slova, Hattie? Nemyslím si, že bys je znala díky Benovi, nikdy se neobrátil na víru. Když nás ale dědeček jako děti vodíval do kostela, každou neděli nám ukazoval malou skříň v rohu. „Tam se chodí zpovídat,“ říkával. „Tam najdete vykoupení.“

Mluvit s knězem pro mě nikdy nebylo jednoduché. Pro děti je těžké pochopit vykoupení. Nevěřím, že se kdokoliv z nás narodil jako hříšník. Ještě jsme ani neobjevili, co to vlastně „hřích“ je. Vzpomínám si, jak jsem seděl v té malé tmavé komůrce a hledal ve svém srdci nějaký prohřešek.

„Byl jsem ve škole ošklivý na svoji sestru,“ kál jsem se. „Ukradl jsem mámě z peněženky peníze.“

* POZNÁMKA REDAKCE: Haroldovy dopisy jsou většinou opatřeny datem i místem. Kvůli probíhajícímu právnímu sporu však byly některé lokace v jeho dopisech v tomto vydání redakčně upraveny.

Nic z toho se samozřejmě nestalo – nikdy jsem se moc neodchyloval od pravidel –, ale chápal jsem dost na to, abych věděl, co mám říkat. A i když jsem knězi neviděl do obličej, abych si ověřil, jestli to dělám správně, zadal mi pokaždé Otčenáš a Zdravas a poslal mě pryč. A táta se usmíval. Myslím, že o to mi šlo asi nejvíc. Ten nepatrný souhlasný úsměv, který se mu pokaždé objevil na tváři.

S přibývajícím věkem to bylo čím dál těžší. V pubertě jsem byl neohrabaný a sebereflexivní až běda. Ty drobné nevinné lži už se mi nevyslovovaly tak snadno. Někde pod povrchem bublaly skutečné hříchy, mlhavé a neuchopitelné, a já jsem nevěděl, co s nimi.

Ben do kostela chodit přestal, já ale nikdy.

Jednoho dne jsem seděl ve zpovědnici a mlčel. Moje místo ve světě mě začalo tížit a já jsem nevěděl, co si s tím počít. Nenacházel jsem slova, kterými bych přerušil posvátné ticho toho malého prostoru, až mi otec Michaels – viděla jsi ho někdy, toho s těmi zrzavými vlasy? – řekl:

„Víš, synu, nemůžu tě *nutit* mluvit. Chodíš sem každý týden už od dětství a myslím, že jsem tě nikdy neslyšel říct jedinou pravdivou věc.“

„Já...“ Mozek mi vypověděl službu. „Promiňte.“

„Neomlouvěj se. Každý má s Bohem svůj vlastní vztah. Zpovědnice i já jsme tu proto, abychom ti pomohli. Jsem ale jenom tlumočník.“

„Tlumočník pro Boha?“

Uchechtl se. „Ne, můj milý chlapče, to nikdo z nás nedokáže. Tlumočník pro tebe. Někdy člověk potřebuje pomoc, aby dal svým myšlenkám život, aby dal svým slovům smysl a s tímto smyslem se pak mohl svěřit Bohu. Myslím, že ty máš možná opačný problém.“

Nervózně jsem se zavrtěl.

„Pokud ti smím poradit, doporučil bych ti vést si deník,“ pokračoval. „Zaznamenávej si svoje myšlenky. Ne pro mě. Pro

nikoho jiného kromě sebe. Jenom obyčejné zážitky ze svého dne, stručnou formou.“

„Proč?“

„Někdy duše nepotřebuje nacházet smysl v prázdných slovech: v modlitbách a vyznáních, kterým ve skutečnosti nevěříš. Někdy ji potřebujeme nechat, aby dala slova nevyřčeným smyslům v nás. A k tomu jí musíš dát hlas. Není to snadné, synu. Aspoň ne ze začátku. Není to úplně očekávaný úkol, ale... všechno si zapisuj. Nic neškrtej. Nelži, nevysvětľuj a nevykrucuj se. Nemáš před kým co skrývat, jedine před sebou.“

Udělal jsem, co mi řekl. Myslím, že jsem se ti o tom nikdy nezmínil. Nikdy mi to nepřípadalo vhodné – přes všechny naše společné výlety pro mě byla moje víra vždycky velice osobní záležitost, stejně jako pro tvého otce jeho pragmatický ateismus. Můj deník se na dlouhá léta stal formou komunikace – promlouvání k někomu jinému. Byl to právě otec Michaels, kdo mě naučil, že se to nemusí dít na kolenou nebo v kostele.

Tehdy ze mě jako krev z tisíce řezných ran proudily stránky a stránky inkoustu. Potřeba zpovídat se, ta léčivá, katarzní síla pramenící ze sdílení sebe sama se světem a s druhými, mě nikdy neopustila. Stala se z toho moje posedlost. Pravdou ale je, že mě to časem začalo přemáhat. Když se přihodilo to celé se Santim a nemocnicí, musel jsem s tím skončit, odvyknout si, uzdravit se. Kdybych to zkoumal moc zblízka, přivedlo by mě to k šílenství.

Ted' se ovšem poprvé po velice dlouhé době dějí události, kterým nerozumím. Mám pocit, že je s někým musím sdílet, už jen proto, abych je sám pochopil. To je koneckonců moje předsevzetí, ne, Hattie? Porozumět všem.

Zjistil jsem ale, že se ke svému deníku nemůžu vrátit, rozhodně ne tak jako kdysi. Slova jsou falešná, zní v nich prázdně a chlad.

Tento dopis píšu v naději, že bys mi mohla být jakousi překladatelkou. Omlouvám se, že na tebe nakládám takové břemeno,

ale jsi jediná, kdo mi zbyl. Teď je ti kolik – čtrnáct? Když jsem tě vzal na paddleboard, slavila jsi čtrnácté narozeniny, že ano? Takže už jsi snad dost stará na to, abys pochopila, co znamená zpovídat se. I když popravdě řečeno v hloubi duše doufám, že Ben tento dopis schová nebo spálí. Vlastně čekám, že ho nejspíš spálí. Nikdo jiný než ty mě ale nenapadá, nikdo, koho bych od sebe ještě neodehnal.

Už nevěřím, že Bůh naslouchá.

Dnes jsem viděl umřít jednoho ze svých starých přátel. Chtěl jsem to napsat co nejdřív, aby to pak pro tebe nebyl takový šok. Nechci tě děsit, ale sedím tu, zírám na záznamy z kamer a zoufale se snažím dobrat nějakého vysvětlení. Nejsem si jistý, jestli to smím napsat, a vůbec netuším, jak k tobě ten dopis vůbec dostanu. Jen jsem se o to potřeboval s někým – s kýmkoliv – podělit.

Včera jsem pracovně přiletěl do Nového Mexika. Jsem tu kvůli svojí vlastní práci – ne kvůli zakázce, ale osobnímu pátrání podnícenému bizarními a protichůdnými zprávami o migraci ptáků, které z této oblasti přicházejí. Vypadá to, jako by se na jednu všechny vlaštovky, které na zimu běžně migrovaly na jih, vracely dřív.

Jako by před něčím utíkaly.

Možná ti to připadá jako zvláštní zábava, ale víš přece, že mám rád cestování. Osamělý život v zaprášeném londýnském bytě mě začíná tak nudit a vyčerpávat, že skoro cítím, jak mi atrofuje mozek. A díky vypuštění Hubblea loni na Floridě – toho vesmírného dalekohledu, o kterém jsem ti vyprávěl – jsem vydělal dost na to, abych si mohl na chvíli dovolit věnovat se vlastním zájmům.

Ubytoval jsem se v hotelu Historic Taos Inn, což je malebné místo tvořené několika domky z nepálených cihel, a byl jsem rád, že jsem tu v lednu. V Novém Mexiku už jsem jednou byl – vzpomínáš na tu *příšernou* fyzikální konferenci? –, bylo to v létě a zpotil jsem se okamžitě po vystoupení z letadla. Zima je tu o poznání

chladnější a navzdory té pusté pouštní krajině mi zdejší studený vítr trochu připomíná Londýn.

Cestou nahoru do svého pokoje jsem se musel usmát nad hrdostí majitelů na historii jejich ubytování. Stěny byly pokryté obrázky a plakáty důsledně připomínajícími, že je místo staré víc než sto let.

„Tato hlavní budova pochází ze začátku devatenáctého století,“ řekl mi portýr s vypnutou hrudí. „Máme dlouhou historii.“

Nechal mě stát přede dveřmi s klíčem v ruce a těžkým zavazdlem a popřál mi hezký večer. Chvilí jsem tam jen tak stál a usmíval se na něj a on na mě. Musel jsem vypadat jako blázen, jak jsem tam na něj zíral s rozzářenýma očima. Trvalo mi dobrých deset vteřin, než jsem si vzpomněl, že je v této zemi zvykem dávat spropitné. Zmateně jsem zašátral v kapsách a zamumlal nějakou ubohou omluvu s výmluvou na odlišné kultury. Podařilo se mi najít novou desetidolarovku a on poté rychle a efektivně zmizel.

S úlevným povzdechem, protože jsem měl konečně chvíli pro sebe, jsem odemkl pokoj.

Nebyl prázdný.

Čekali tam na mě dva lidé. První stál přímo přede mnou: impozantní muž s rovnými zády a vojenským držením těla, vysoký a rozložitý, s rameny, která se mu sotva vtěsnila do saka. Tyčil se nade mnou, pod prošedivělými vousy se schovávaly dávné jizvy a vrásky na snědém obličejí vypovídaly o životním vyčerpání z příliš mnoha exotických zážitků.

Chvilku mi trvalo, než jsem si všiml druhého muže za ním. Seděl za stolem – běloch se sinalým obličejem a vlasy vybledlými jako stará fotografie. Na jeho hnědý polyesterový oblek dopadal stín závěsů, takže téměř splýval s tmavou dřevěnou židlí. Před ním ležel zavřený kufrík.

„Pane Tunmore,“ oslovil mě ten první. „Čekali jsme na vás.“

„No to vidím,“ odpověděl jsem a protáhl se kolem něj do místnosti. „Jinak by šlo o neuvěřitelnou náhodu.“

„Ha!“ vyrazil ze sebe hluboký hrdelní smích. „Většinou bývají lidi trochu zaskočenější. Víte, co se stalo naposledy, když jsme na někoho čekali v hotelovém pokoji? Ten člověk omdlel – doopravdy omdlel –, přísahám, jako v nějakém filmu.“

Popošel jsem dopředu a rozpačitě se posadil na postel. „Řekl bych, že v současné době už tak nějak pořád napůl očekávám, že se zčistajasna objeví někdo z nějaké korporace nebo armády. Co pro vás můžu udělat, pánové?“

„Ano.“ Obličej se mu rozzářil, jako by si právě něco uvědomil. „S dovolením vám přinesu zavazadla. Vy si odpočiňte – možná byste si dal šálek čaje? To vy Angličané děláte, ne?“

Svraštil jsem obočí a snažil se vypořádat s rozporem mezi jeho býčím vzezřením a žoviálním vystupováním. „Nerad upevňuju stereotypy, ale ano, za šálek čaje bych vraždil.“

Velký muž se zasmál a zapnul rychlovarnou konvici. Když šel pro můj kufr, nemohl jsem si nevšimnout, že v konvici už je napuštěná voda. Už tu nějakou chvíli byli.

Otočil jsem se k muži v křesle. „Vypadá to, že jsem oproti vám v nevýhodě, protože evidentně znáte moje jméno.“

Muž mi úsměv beze slova oplatil.

„Jména teď nejsou důležitá,“ ozval se ten první a zvedl moji tašku, jako by v ní bylo peří. „Říkejte mi prostě Strážce. Tak mi říkají všichni.“

„Dobrá. Předpokládám, že bych se měl zeptat, proč jste tady?“

Strážce roztrhl obal s čajovým pytlíkem, hodil čaj do šálku a zalil ho vodou.

Muž za stolem se natáhl dopředu a otevřel kufřík a já jsem si všiml jeho dlouhých štíhlých prstů, podobných pavoučím nohám. Obratně vytukal kód. Vytáhl několik listů papíru, kterými poklepal o stůl, aby je srovnal, a pak je položil před sebe.

„Přišli jsme pro vás,“ řekl Strážce a jeho rozložitá postava se nade mnou tyčila, když mi podával čaj. „Protože na tyhle věci máte očividně nos.“

„Na jaké věci?“

Strážce se trochu zmateně zamračil a podíval se na svého kolegu. Muž za stolem se jen usmál.

„Jste fyzik, že?“ ujistil se. „Takže... na fyziku.“

Zasmál jsem se a naklonil se na posteli trochu dozadu. Na Američanovi používajícím sarkasmus je něco, co mě vždycky trochu uklidní.

„Fyzika je dost široký pojem. Zahrnuje většinu známého vesmíru. Mohl byste být konkrétnější?“

„Rád bych vám to řekl, jenže problém je v tom...“ začal Strážce, pak se zarazil a znovu zamračil. „No, je to těžké.“

„Aha,“ řekl jsem. „Přísně tajné, že?“

„Víte, co je na té frázi ‚přísně tajné‘ legrační? Ve skutečnosti na tom není nic přísného.“ Vykročil vpřed a jeho postava zastínila světlo. „Je to všeobecně rozšířený mýtus. Přísně tajné je jenom výraz, který se používá, když chcete přesvědčit lidi s přístupem k tomu přísně tajnému, že mají nejvyšší stupeň oprávnění – aby se nevyptávali, co dalšího se třeba ještě děje.“

Neodpověděl jsem.

„Víte, ono je plno vyšších oprávnění než ‚přísně tajné‘. Existuje oprávnění T a oprávnění Q. Určitě jsou oprávnění, o kterých ani nevím. A já toho vím hodně, to mi věřte. Kdybychom vám ale vážně chtěli něco říct, úplně cokoliv, víte, co bych musel udělat?“

Zavrtěl jsem hlavou a usrkl čaje. „Asi byste mě musel zabít?“

„Musel bych odejít z místnosti,“ ukázal na dveře, „zavolat svému nadřízenému a zeptat se, jestli máte potřebné oprávnění, což nemáte. Samozřejmě byste u toho se mnou nesměl být, protože byste slyšel název toho oprávnění, a i to by bylo moc. A kdyby mi potvrdil, že ho máte – což nepotvrdí –, musel bych se sem vrátit a vy byste musel odejít z místnosti a zavolat svému nadřízenému a třikrát zkontrolovat, že *já* mám oprávnění potřebné k tomu, abych vůbec mohl vést tenhle rozhovor.“

„A máte?“

Usmál se. „To vám nemůžu říct. Nemáte oprávnění.“

Znovu jsem se napil. „Tak proč jsme tady, když mi nemůžete nic říct?“

„Je tu jistý člověk,“ odpověděl s letmým pohledem na svého kolegu. „No, máme tu...“ Svrástil obočí. „Říkejme tomu... jev. Organizace, kterou zastupujeme, by byla ráda, kdybyste se na to mrkl. Samozřejmě vám nemůžu říct, co to je.“

„Už jsem tak trochu zaměstnaný jinou prací. Můžete mi aspoň říct, *kde* to je?“

Strážce zavrtěl hlavou a jakoby na omluvu rozpráhl ruce.

Povzdechl jsem si. „Takže máte jev, o kterém nemůžete mluvit, na místě, o kterém mi nemůžete říct, a pracujete pro lidi, jejichž jména ani nesmím znát. Je pozdě a já jsem unavený – proč si proboha myslíte, že vám na to kývnu?“

Zazubil se. „Protože mi *zajímavější* ptáček, než za kterým se momentálně honíte, řekl, že neodoláte.“

Zamračil jsem se a pomyslel na výzkum, který mě sem přivedl. Věděl o něm? Nikomu jsem neřekl, co zkoumám.

„Víte...“ Strážce pokrčil rameny. „*Mohl* bych vám prozradit, jak dobře vám zaplatí, ale to je vám prý jedno. Řekli mi, že čím nevysvětlitelnější záhada, tím spíš vás to zaujme.“

Znovu jsem si povzdechl.

Byl jsem unavený a hladový. Jediné, co jsem chtěl, bylo říct těm dvěma, ať jdou pryč, že nemám zájem a že si můžou najít někoho jiného.

Ale sakra, Hattie, ten člověk měl pravdu. Nevím, s kým mluvil, ale všechno to tajnůstkářství, podivnost té jejich návštěvy, náznak nějakých větších odpovědí? Cítil jsem, jak mi po zádech přeběhl známý záchvěv vzrušení.

Tohle byla aspoň záhada.

O necelých třicet minut později už jsme seděli v dodávce s mými věcmi naloženými vzadu. Okýnka byla kouřová a závěsy zatažené.

Navzdory té náhlé změně mě přemohla únava. Spal jsem bůhvíjak dlouho, a když jsem se probudil a vykoukl zpoza závěsu, byli jsme u nějakého objektu v poušti.

Nad obzor vykukovalo ranní slunce a kolem nás se rozprostírala studená, plochá nicota. Připadalo mi, že se ve vzduchu usazuje horký prach rozvířený dodávkou a v mlze se rozprostírá do všech stran, skoro jako sních.

Budova byla dokonale nepopsatelná a působila na tom místě tak nepatřičně, že jsem ji nejdřív považoval za nějaký přelud nebo optický klam. Ze žlutého písku se zvedal plochý šedý monolit, samý kvádr a rohy. Neměl na sobě jediný nápis nebo identifikační prvek, a dokonce i okna byla tak nevýrazná, že jsem je sotva rozeznal od stěn. Vypadalo to, že ho poušť v mžiku pohltí a nezbyde ani ten nejmenší důkaz o tom, že tu vůbec kdy byl.

Dodávka dojela až k budově a zaparkovala vedle dvou černých aut stojících přímo u zdi. Protřel jsem si oči oslněné září pouště a pak jsem ucítil, jak do mě řidič štlouchl. Vystoupil jsem a zakryl si košilí rty, aby se mi prach nedostal do krku. Strážce mě beze slova odvedl dovnitř.

Ve dveřích se všechna ta šed' proměnila v klinickou bělost. Hygienická citronová vůně čisticích prostředků úplně vymazala prašný pach pouště. Stěny byly holé a chodba až na několik neoznačených zavřených dveří prázdná. Ticho narušovala jen ozvěna našich kroků. Řidič zůstal venku a zavřel za námi.

V polovině chodby Strážce otevřel dveře a pozval mě dál. Vešli jsme do kanceláře ochranky, v níž bylo několik židlí a velký stůl se čtyřmi počítačovými monitory. Každý z nich ukazoval záznam z jiné kamery, ale všechny čtyři sledovaly totéž: malou výslechovou místnost s holými stěnami, kde za kovovým stolem seděl černovlasý muž v jednoduchém šedém oblečení a bubnoval prsty o desku stolu. Bubnování se z reproduktorů rozléhalo po sterilní kanceláři.

Dum-dum-dum-dum. Dum-dum-dum-dum.

Jeho výraz byl nečitelný – něco mezi lhostejností a klidnou vyrovnaností. Pohled měl skelný, hleděl před sebe, jako by neviděl, jako by zíral na krajinu za chladnými bílými zdmi cely. Neměl pouta.

„Kdo je to?“ zeptal jsem se.

„John McAllister.“

Zamrkal jsem. To jméno jsem znal. Podíval jsem se ještě jednou a poskládal si dohromady střípky poznání. S Johnem jsem asi před pěti lety pracoval – byl to epidemiolog z New Yorku a vedl tým, který měl za úkol zastavit epidemii neštovic v Birminghamu. Mám pocit, že jsem ti o tom říkal, Hattie, nebo ne? Tehdy, když mě najali, abych jako fyzikální konzultant studoval vliv větrných turbulencí na vzduchem přenášené patogeny. Vybavily se mi záblesky vzpomínek: John, jak něco čmárá na tabuli, John se usmívá a vtipkuje o mořských řasách, John mi kupuje kávu. Nějakou dobu jsme si byli blízcí – imponovala mi jeho pracovitost a empatie –, ale bylo to už dávno.

„Co tady dělá?“

Strážce zavrtil hlavou. „Oprávnění, pane Tunmore, oprávnění. Řekněme, že pro nás na něčem pracoval a... něco se zvrtilo. Tak trochu si nevíme rady, co dál.“

„Proč ho tu držíte?“

„Nedržíme,“ odpověděl. „Minimálně může odejít z té místnosti. Jenže neodejde.“

„Jak to myslíte, že neodejde?“

„Je tam už čtyři dny. Nepohnul se ani o centimetr, kromě toho, že sní a vypije, co mu přineseme, a zajde si na záchod, ale pak se zase vrátí na místo, kde sedí.“ Zavrtil hlavou. „Budu k vám upřímný. Nerad do toho tahám civilistu, ale dostal jsem na vás doporučení – prý jste na tyhle věci dobrý. A já jsem v koncích. Je podivné a *podivné*. V tomhle bodě už zkusím cokoliv, hlavně když zjistíme, co se tu děje. Už je z tábora pryč moc dlouho a ti na vyšších místech začínají být netrpěliví.“

Z reproduktorů se ozývalo Johnovo bubnování.

Dum-dum-dum-dum. Dum-dum-dum-dum.

„Z jakého tábora?“

„Na tuhle otázku nemáte oprávnění.“

„Kdo mě doporučil?“

Stáhl rty. „Nemáte oprávnění.“

Povzdechl jsem si. „A na co mám oprávnění?“

„Mluvit s ním. A podívat se na ten test. A pak nám říct, co si o tom myslíte.“

Vstal jsem a ohlédl se na něj. Chystal jsem se mu říct, že jestli chce moji pomoc, bude potřebovat víc než jen zastírání a záhady.

Johnovo ťukání se zastavilo.

V té tiché místnosti fungovalo jako jakýsi metronom a bez něj tam teď nezůstalo nic kromě tichého hučení elektroniky a Strážcova přísného pohledu.

Oba jsme se otočili a podívali se na monitor, když vtom se Johnova hlava pomalu, rozvážně otočila. Podíval se přímo do jedné z kamer. I když byl v uzavřené místnosti, působilo to, jako by hleděl přímo na nás.

„Můžete s tím testem začít rovnou, Steve,“ řekl John. Zachvěl jsem se. Jeho hlas byl až moc chladný, až moc vyrovnaný, jako by vycházel z jiného těla. „Harry určitě nechce čekat.“

Při zvuku mého jména mi přeběhl mráz po zádech.

„Vy jste mu řekli, že přijdu,“ zašeptal jsem.

„Ne.“ Strážce se na mě napjatě usmál. „Nic jsme mu neřekli. Tohle on prostě... no, prostě tohle dělá.“

Johnova hlava se jako hlava nějaké mechanické panenky plynule otočila zpátky čelem ke zdi před ním. Jeho prsty se znovu rozpochybovaly a zase bubnovaly v pravidelném rytmu.

„Dlouho jsme se neviděli,“ začal jsem. Seděl jsem naproti Johnovi. Nedíval se na mě – jeho oči se na mě upíraly, ale hleděly mimo mě. Skrze mě. Hrál jsem si s balíčkem karet, který mi dal

Strážce. Neřekl mi, k čemu slouží. „Můžeš mi říct, proč jsem tady?“

Naklonil hlavu lehce doprava. „To je docela těžká otázka, ne, Harry? Proč jsi tady? Přebíhání od jedné práce k druhé. Ze země do země. Strach zapustit kořeny. Namlouváš sám sobě, že je v tom nějaký smysl?“

„Neviděl jsem tě pět let,“ podotkl jsem a ucítil, jak se mi zjezily chloupky na pažích, „a ty mluvíš, jako bys měl můj život nastudovaný. Co se to tu děje, John?“

„Byla mi ukázána pravda,“ odpověděl. Jeho rty se usmály, ale úsměv mu nedosáhl až k očím. „A ukázalo se, že to není zas takové ternó.“

Hlas měl pořád bez emocí, jako člověk, který čte poprvé scénář a nechápe intonaci a rytmus vět.

Nebyl to John, kterého jsem znal. Rysy měl stejné – strukturu obličeje, vlasy, postavu –, a i když zestárl, jednotlivě jako by patřily stejnému muži, se kterým jsem před lety pracoval. Kdybych viděl jeho fotku, nevšiml bych si, že je něco v nepořádku. Tváří v tvář ale jako by úplně neseděly dohromady. Jako by je někdo postupně, kousek po kousku vyměnil. Dohromady tvořily dokonalou napodobeninu Johna McAllistera, ale soudržný celek, jeho podstata, ta byla pryč.

Naklonil se dopředu. „Vybal ty karty.“

Zamrkal jsem, zaskočený jeho plochým, monotónním hlasem. Poslušně jsem otevřel balíček a vytáhl karty. Pořád bubnoval prsty.

Dum-dum-dum-dum.

„Zamíchej je.“

Poslechl jsem a pod stolem je zamíchal. „Co to má být?“ zeptal jsem se. „Kouzelnický trik?“

Naklonil hlavu doleva. „To mi řekni ty. Piková trojka.“

„Co prosím?“

„Srdcová devítka. Pikový kluk. Křížová čtyřka.“